

BUDDHA

BUDDHA SHAKYAMUNI

I

VIAȚA LUI BUDDHA

1. La poalele lanțului muntos Himalaya, pe versantul meridional și pe țărmul fluviului Rohini, se afla Kapilavastu, capitala clanului Shakya. Regele lor, Śhuddhodana Gautama construisese un castel mare și guverna cu înțelepciune, câștigând aclamațiile de bucurie ale poporului său.

Numele reginei era Māyā. Ea era fiica unchiului regelui care, era în același timp regele unui district vecin al aceluiași clan Shakya.

Timp de douăzeci de ani de la căsătoria lor, cuplul regal n-a avut copii. Însă, într-o noapte, în urma unui vis ciudat, în care regina văzuse un elefant alb intrându-i în pânțele prin partea dreaptă, regina Māyā rămase însărcinată. Regele și poporul se pregătiră cu bucurie pentru nașterea copilului regal. Conform tradiției țării, regina se întoarse să nască la părinții săi. În drumul său, se odihni în grădina Lumbini sub un minunat soare de primăvară.

Înconjurată fiind de flori de Ashoka, cum și-a întins mâna dreaptă pentru a lua o ramură, prințul s-a născut. Lumea întreagă, Cerul și Pământul se bucurară din toată inima de gloria reginei și a fiului său regal. Această zi memorabilă era ziua de 8 aprilie.

Bucuria regelui fu extrem de mare și își numi fiul Siddhartha, ceea ce înseamnă: "îndeplinirea tuturor dorințelor."

2. Cu toate acestea, în palatul regal bucuria a fost urmată de tristețe căci, câteva zile după aceea, mult iubita regină Māyā muri pe neașteptate. Sora ei mai mică, Mahprajapati luă locul mamei copilului și-l crescău cu dragoste.

În acele vremuri, un sihastru pe nume Asita, care trăia în munți, nu departe de palat, observă o aureolă luminoasă înconjurând locuința regală și, interpretând-o ca o prevestire bună, coborî la palat să vadă copilul. El prezise: "Dacă acest prinț rămâne la palat, va deveni un mare rege și va domina lumea întregă. Însă, dacă va abandona viața de curte și va îmbrățișa viața religioasă, el va deveni Buddha, Eliberatorul lumii."

La început, regele fu foarte fericit, auzind această profeție. Dar, puțin după aceea, începu să se neliniștească de eventualitatea în care unicul său fiu ar părăsi palatul pentru a deveni un sihastru fără locuință.

La vârsta de șapte ani, Prințul începu să studieze artele civile și militare dar gândirea sa tindea, în mod natural, spre alte lucruri. Într-o zi de primăvară, ieși din palat cu tatăl său și, împreună, priviră un fermier lucrând. Prințul observă atunci cum din văzduh coborî o pasăre și prinse un vierme, care ieșise la suprafață din brazda întoarsă de plug. Prințul stătu la umbra unui pom

Buddha Shakyamuni

și reflectă asupra faptului de mai sus, zicându-și în sine sa:

"Vai! Oare toate creaturile vii ajung să se omoare unele pe altele?"

Atunci Prințul, care-și pierduse mama îndată după nașterea sa, se întristă profund de drama micilor vietăți.

Pe măsură ce Prințul creștea, rana spirituală se adâncea de la o zi la alta. Asemenea cicatricei mici a unui pom tânăr, suferința vieții umane se înrădăcina din ce în ce mai mult în inima sa.

Regele era din ce în ce mai îngrijorat din cauza profeției sihastrului și se străduia prin toate mijloacele posibile a-l înveseli pe Prinț și a-l face să gândească altfel. Când Prințul împlini vârsta de nouăsprezece ani, regele aranșă căsătoria sa cu prințesa Yashodhara. Aceasta era fiica lui Suprabuddha, seniorul castelului Devadaha, fratele răposatei regine Māyā.

3. Timp de zece ani, în diferitele pavilioane: cel al Primăverii, al Toamnei și al Sezonului cu ploi, Prințul fu cufundat într-un vârtej de muzică, dans și plăceri, dar gândurile sale reveneau întotdeauna la problema suferinței și se străduia să înțeleagă adevăratul sens al vieții umane.

"Somptuozitatea palatului, sănătatea corpului, bucuriile tinereții, ce semnifică toate acestea pentru mine?" gândea El. "Poate că într-o zi voi fi bolnav, apoi

voi îmbătrâni și nu voi putea scăpa de moarte. Orgoliul tinereții, orgoliul sănătății, orgoliul existenței, ar trebui să fie lasate deoparte de toate ființele raționale!"

"Este firesc pentru un om, care se luptă pentru existență, să caute ceva de valoare. Ori, există două căi de a căuta: una corectă și alta greșită. Pe calea greșită, constatând că boala, bătrânețea și moartea sunt inevitabile omul caută contrariul."

"Pe calea corectă omul descoperă adevărata natură a bolii, a bătrâneții și a morții și caută un sens în ceea ce transcende toate suferințele umane. În această viață de plăceri a palatului, am impresia că sunt pe calea incorectă."

4. Astfel, lupta spirituală avu loc în inima Prințului până la vârsta de 29 de ani, când se născu Rahula, unicul său copil. Acest eveniment pare să fi adus lucrurile la apogeul lor pentru că atunci Prințul a hotărât să abandoneze palatul și să caute soluția neliniștii sale interioare, în viața fără domiciliu a unui cerșetor. În aceeași noapte își pune planul în aplicare: părăsește palatul numai cu vizitiul său Chandaka, încălecând pe calul său bălan favorit, Kanthaka.

Totuși, frământările din cugetul său nu încetau și mulți demoni îl tentau, zicându-i: "Ar fi mai bine pentru tine să te întorci la palat și să cauți o altă soluție, astfel lumea întreagă s-ar putea să-ți aparțină." Dar El a fost capabil să reducă la tăcere aceste voci demonice,

Buddha Shakyamuni

dându-și seama că nimic pe lume n-ar putea niciodată să-l satisfacă. Astfel, El își rase capul și își îndreptă pașii spre sud, purtând un castronaș cu milostenii în mâini.

Prințul a vizitat mai întâi pe sihastrul Bhagava și a observat atent practicile sale ascetice; apoi, a mers spre Arada Kalama și Udraka Ramaputra, pentru a învăța metodele de meditație, dar după un timp de practicare a lor, s-a convins că acestea nu-l puteau conduce la Illuminare. În sfârșit, el a mers la Magadha și a practicat ascetismul în pădurea Uruvilva, pe malurile Nairanjanei, râul care curge aproape de castelul Gaya.

5. Metodele sale de a practica meditația au fost incredibil de riguroase. El se încuraja cu următorul raționament: "Nici un ascet în trecut, în prezent și în viitor, n-a practicat, nu practică și nu va practica cu mai multă rigoare decât mine."

"Totuși prințul nu putea să-și atingă scopul. După șase ani în pădure, el a renunțat la toată practica ascetică. Și-a făcut baie în râu și a acceptat un castron de lapte de la Sujata, o servitoare ce locuia în satul vecin. Cei cinci însoțitori, care timp de șase ani trăiseră cu prințul împărtășind viața sa de austeritate, fură scandalizați văzându-l acceptând lapte din mâna unei servitoare. Ei credeau că acesta a decăzut și l-au părăsit.

Prințul rămase astfel singur. Era încă slab, dar, cu riscul vieții sale, încercă o nouă perioadă de meditație, zicându-și în sine: "Chiar dacă sângele meu se va epuiza și carnea mi se va descărna de pe oase, chiar dacă oasele îmi vor cădea în țărână, eu nu voi părăsi acest loc până când nu voi găsi drumul Iluminării."

A fost o luptă intensă și incomparabilă. Cugetul său era disperat și plin de gânduri confuze; umbre întunecate îi acoperiră cugetul și fu înconjurat de toate tentațiile demonilor.

Cu grijă și răbdare, el le-a examinat una câte una și le-a eliminat unele după altele. Aceasta fu într-adevăr o luptă dură: sângele său se epuiză, carnea sa slăbi, oasele sale crăpară.

Dar, când Luceafărul apărură pe cerul oriental, lupta se terminase și gândirea prințului era la fel de limpede și strălucitoare ca lumina zilei. În sfârșit, el găsisese drumul spre Iluminare. Era în 8 decembrie, la vârsta de 35 de ani, când prințul a devenit buddha.

6. Din acel timp, Prințul fu cunoscut sub diverse nume. Unii îl numiră Buddha, alții Cel Atot-Iluminat; unii îl numeau încă Shakyamuni, "Înțeleptul clanului Shakya"; în sfârșit, alții l-au numit Onoratul Lumii.

La început, el s-a dus în Parcul Gazelelor (Mrigadava) la Varanasi, unde se instalaseră cei cinci cerșetori care trăiseră cu el în timpul celor șase ani ai

Buddha Shakyamuni

vieții sale austere. La început ei căutară să-l evite, apoi, după ce le vorbi, îi dădură crezare și deveniră primii lui discipoli. După aceea, se înapoie la Castelul Rajagriha și converti pe regele Bimbisara, care fusese dintotdeauna prietenul său. De acolo, parcurse toată țara, trăind din milostenie și convingând oamenii să accepte modul său de viață.

Oamenii îi răspunseră asemenea celor însetați ce caută apă sau ca înfometații în căutarea mâncării. Doi mari discipoli, Shariputra și Maudgalyayana veniră la el cu două mii de elevi ai lor.

La început, tatăl lui Buddha, regele Shuddhodana, încă mâhnit în sinea sa din cauza hotărârii ce-o luase prințul de a părăsi palatul, stătuse deoparte, dar după un timp, a devenit discipolul său credincios; Mahaprajapati, mama vitregă a lui Buddha și prințesa Yashodhara, soția sa, și toți membrii clanului Shakya crezură în el și-l urmară. Și mulți alți oameni deveniră discipolii săi devotați și credincioși.

7. Timp de partruzeci și cinci de ani, Buddha parcursese țara propovăduind și convingând oamenii să adopte felul lui de viață dar, când fu la 80 de ani, aflându-se la Vaisali, pe drumul ce duce de la Rajagriha la Shravasti, el căzu bolnav și prezise că trei luni mai târziu va ajunge la Nirvana. Călători încă până la Pava, unde fu lovit mai grav de boală, ca urmare a unei mese oferită de fierarul Chunda. Eventual, în ciuda

marii sale suferințe și a stării sale de slăbiciune, ajunse în pădurea ce se învecinează cu Kusinagara.

Acolo, lungit între doi arbori mari Sala, el continuă să-i învețe pe discipolii săi până în ultimul moment. Apoi, când își termină opera ca unul dintre cei mai mari dascăli spirituali ai umanității, el intră în Perfecta Liniște.

8. Sub îndrumarea lui Ananda, discipolul lui favorit, prietenii lui Buddha i-au incinerat corpul la Kusinagara.

Regele Ajatashatru împreună cu alți șapte regi din vecinătate au cerut ca cenușa să fie împărțită între ei. La început, regele din Kusinagara refuză ideea și acest fapt a dat naștere la o dispută ce era pe punctul de a se termina cu război. Totuși, la sfaturile înțeleptului Drona, disputa s-a disipat și cenușa sa a fost împărțită între cele opt regate. Cenușa rugului funebru și recipientul din pământ, ce a conținut osemintele, au fost donate altor doi regi cu scopul de a fi în mod egal onorați. Astfel au fost construite cele zece Stupas, mari bastioane comemorative, monumente funerare pentru a se păstra cu sfințenie cenușa și moaștele lui Buddha.

II

ULTIMELE ÎNVĂȚĂTURI ALE LUI BUDDHA

1. În timp ce era lungit între arborii Sala, la Kusinagara, Buddha se adresă pentru ultima dată discipolilor săi, zicându-le:

"Fiți voi înșivă lumina voastră, fiți voi înșivă salvarea voastră; să nu depindeți de nimeni altul. Fie ca învățătura mea să fie lumina voastră, să fie salvarea voastră; să nu depindeți de-o altă învățătură.

Analizați-vă corpul și gândiți-vă la impuritățile lui. Știind că plăcerea și durerea corpului reprezintă în egală măsură cauza suferinței, cum vă puteți lăsa conduși de dorințele lui?

Analizați-vă gândirea și observați cât e de schimbătoare! Cum puteți. cădea în iluzie, cum puteți întreține orgoliul și egoismul, atunci când voi știți că aceste sentimente vă conduc inevitabil la suferință? Examinați toate lucrurile; puteți voi găsi în ele ceva care să fie durabil? Sunt ele altceva decât conglomerate, care mai devreme sau mai târziu se vor distruge și vor fi dispersate? Să nu vă speriați constatând universalitatea suferinței dar, chiar și după moartea mea, urmați-mi învățătura și veți fi eliberați de suferință. Faceți acest lucru și veți fi cu adevărat discipolii mei! "

2. "Discipolii mei! Învățăturile, pe care vi le-am dat, nu va trebui să le uitați niciodată nici să le lăsați să se piardă. Ele trebuie păstrate întotdeauna, trebuie să fie întotdeauna cugetate, întotdeauna practicate. Dacă veți continua învățăturile mele, veți fi întotdeauna fericiți.

Esențialul învățării mele, este controlul propriul cuget. Respingeți lăcomia și veți rămâne integrii, veți avea cugetul pur și cuvintele sincere. Dacă gândiți continuu despre caracterul trecător al vieții voastre, veți fi capabili să puneți capăt lăcomiei și mâniei, veți fi capabili să evitați orice rău.

Dacă constatați că gândul vostru este tentat sau ispitit de lăcomie, trebuie să suprimați lăcomia și să vă controlați tentația: fiți voi înșivă stăpânii gândului vostru.

Cugetul însuși este acela care face dintr-un om un buddha sau care-l face un animal. Înșelat de eroare, devii un demon; iluminat, devii un buddha. Prin urmare, controlați-vă cugetul și nu-l lăsați să devieze de la drumul drept."

3. "Conform învățării mele, aveți respect unii față de alții și evitați disputele. Nu fiți ca apa și uleiul care se resping reciproc, dar mai de grabă ca apa și laptele, care se amestecă perfect.

Studiați împreună, învățați împreună, practicați împreună. Nu vă irosiți cugetul și timpul în lenevie și

Buddha Shakyamuni

dispute. Bucurați-vă de florile Iluminării în sezonul lor și culegeți fructele drumului drept.

Învățăturile, pe care vi le dau, le-am dobândit urmându-mi propriul drum. Trebuie ca voi să continuați aceste învățături și să vă conformați spiritului lor în toate împrejurările.

Dacă le neglijați, înseamnă că nu m-ați întâlnit cu adevărat niciodată, înseamnă că, în realitate, voi sunteți departe de mine, deși acum sunteți așezați alături de mine. Dacă, dimpotrivă, acceptați și practicați învățăturile mele, chiar dacă veți fi la alt capăt al lumii, veți fi foarte aproape de mine."

4. "Discipolii mei! sfârșitul mi se apropie, despărțirea noastră este aproape, dar nu vă tânguți. Viața e o schimbare continuă și nimeni nu scapă de la descompunerea corpului. Sunt pe cale de a vă arăta acest lucru prin propria mea moarte; corpul meu se va distruge ca o șaretă deteriorată.

Nu vă tânguți în zadar: mai de grabă mirați-vă de această lege a transformării și astfel învățați cât de goală este viața umană. Nu întrețineți dorința absurdă de a vedea neschimbat ceea ce este trecător.

Demonul dorințelor caută întotdeauna mijlocul de înșela cugetul. Dacă o viperă viețuiește în camera voastră, nu veți putea dormi liniștiți decât după ce o veți ști izgonită.

Trebuie să rupeți legăturile plăcerilor mondene și să le izgoniți așa cum ați face cu o viperă. Trebuie să vă apărați cu înverșunare cugetul."

5. "Discipolii mei! Ultimul meu moment a venit, dar nu uitați că moartea este numai dispariția corpului fizic. Corpul este născut din părinți, fiind hrănit el s-a dezvoltat; boala și moartea sunt la fel de inevitabile.

Adevăratul Buddha nu este un corp uman: este Iluminare. Un corp uman trebuie să dispară, dar înțelepciunea Iluminării există veșnic în adevărul Dharmei, în practica Dharmei. Cel ce percepe numai corpul meu, nu mă vede cu adevărat. Numai cel ce acceptă învățătura mea, mă vede într-adevăr.

După moartea mea, Dharma va fi dascălul vostru. Urmați Dharma și astfel îmi veți fi fideli.

În timpul ultimilor 45 de ani ai vieții mele, eu n-am ținut nimic ascuns din învățătura mea. Nu există învățătură secretă, nici cu sens ascuns. Totul a fost predat deschis și limpede. Dragii mei discipoli, acesta este sfârșitul. Într-o clipă voi ajunge în Nirvana. Iată învățăturile mele!"

ETERNUL ȘI GLORIFICATUL BUDDHA

I

COMPASIUNEA ȘI LEGĂMINTELE SALE

1. Spiritul lui Buddha este cel al marii bunătăți și al compasiunii. Marea bunătate plină de iubire este voința de a salva, prin orice mijloace, omenirea întregă. Marea compasiune este sentimentul care îndeamnă să fii bolnav cu bolnavii, să suferi cu cei ce suferă.

"Suferințele voastre sunt suferințele mele și fericirea voastră este fericirea mea", spune Buddha, și întocmai cum o mamă își iubește întotdeauna copilul, nu va fi nici o clipă în care El să uite această gândire, fiindcă natura însăși a lui Buddha este de a fi compătitor.

Spiritul de compasiune a lui Buddha se manifestă în funcție de nevoile oamenilor; credința omului este reacția la acest spirit și ea conduce la Iluminare, așa cum o mamă realizează maternitatea sa iubindu-și copilul; astfel copilul, reacționând la această iubire, se simte apărat și la adăpost.

Cu toate acestea, ființele umane nu înțeleg acest spirit al lui Buddha și continuă să suporte iluziile și dorințele ce survin din ignoranța lor; ei suferă datorită propriilor lor fapte acumulate prin pasiuni mondene și

Eternul și Glorificatul Buddha

rătăcesc prin munții de iluzii cu povara grea a faptelor lor rele.

2. Să nu credeți că mila lui Buddha există numai în viața prezentă, ea este o manifestare a compasiunii eternului Buddha, fără limite de timp. Ea este activă, de când omenirea a căzut în rătăcire datorită ignoranței.

Eternul Buddha a apărut oamenilor întotdeauna sub forme foarte amicale și le-a adus cele mai înțelepte metode de mântuire.

Buddha Shakyamuni, născut prinț în familia Shakya, a abandonat conforturile casei sale pentru a trăi o viață de ascet. Prin practica meditației liniștite, el a realizat Iluminarea. El a propovăduit Dharma (învățătura) printre semenii săi și a manifestat-o în final, prin moartea Sa terestră.

Activitatea lui Buddha este la fel de nemuritoare, așa cum ignoranța umană este fără sfârșit; cum profunzimea ignoranței este fără margini, la fel și compasiunea lui Buddha este fără limite.

Când Buddha a decis a se rupe de viața mondenă, el a făcut patru mari legăminte: a) să salveze toată omenirea; b) să renunțe la toate dorințele pământești; c) să învețe toate învățăturile și d) să obțină perfecta Iluminare. Aceste legăminte erau manifestări ale iubirii și compasiunii, care sunt calități fundamentale ale stării buddha.

Eternul și Glorificatul Buddha

3. Buddha s-a instruit mai întâi să fie bun și să evite păcatul de a omorî orice creatură vie; apoi, el a dorit ca toate ființele să cunoască fericirea unei vieți lungi.

Buddha s-a instruit să evite păcatul de a fura și a dorit ca toate ființele să poată avea tot ceea ce au nevoie.

Buddha s-a instruit să evite adulterul; după aceea, prin acest act virtuos, el a dorit ca toate ființele să poată cunoaște fericirea unui spirit pur și să nu mai sufere din cauza dorințelor nesățioase.

Urmărindu-și idealul, Buddha s-a instruit pentru a rămâne liber de orice decepție; apoi, a dorit ca toate ființele să poată cunoaște liniștea spiritului care se naște prin exprimarea adevărului.

El s-a instruit a evita orice fățarnicie; apoi a dorit ca toate ființele să poată cunoaște bucuria de a se asocia celor care urmau învățătura Sa.

El s-a instruit să evite a insulta pe alții și a dorit ca toți să poată avea cugetul senin care decurge din faptul de a trăi în pace cu alții.

El a evitat cuvintele goale și a dorit ca toți să poată cunoaște fericirea unei înțelegeri binevoitoare.

Buddha, vizând idealul său, s-a instruit să fie liber de lăcomie, și prin acest act virtuos, el a dorit ca toate ființele să poată cunoaște pacea care survine cu această eliberare.

Eternul și Glorificatul Buddha

El a învățat să evite mânia și a dorit ca toți oamenii să se poată iubi unii pe alții.

El s-a instruit să evite ignoranța și a dorit ca toți oamenii să poată înțelege și lua în considerare legea cauzalității.

Astfel, compasiunea lui Buddha a îmbrățișat toți oamenii și preocuparea perseverentă a lui a fost pentru fericirea lor. El iubește oamenii așa cum părinții își iubesc copiii și el le dorește cea mai înaltă fericire, și anume, ca ei să fie capabili a trece dincolo de acest ocean al nașterii și al morții.

II

AJUTORUL LUI BUDDHA ȘI
METODELE SALE DE SALVARE

1. Este foarte dificil ca vocea lui Buddha să ajungă de la marginea țărnelor Iluminării până la oamenii scufundați în marea de iluzii. De aceea, Buddha trebuie să pătrundă El însuși printre ei și să utilizeze metoda lui de a-i salva.

"Acum, vă voi spune o pildă", zise Buddha. Trăia o dată un om înstărit a cărui casă luă foc. Acest om lipsea de-acasă și, întorcându-se, își găsi copiii în casă, atât de absorbiți în jocurile lor că ei nici nu observaseră focul. Tatăl strigă: "Fugiți, copiii mei! Ieșiți din casă! Repede!", dar copiii nu-l iau în seamă.

Atunci tatăl, îngrijorat, strigă din nou: "Copii! Am aici niște jucării minunate, ieșiți din casă și veniți să le luați!" De data aceasta, luându-i în seamă chemarea, copiii alergară afară din casa cuprinsă de flăcări.

Această lume este o casă arzând iar oamenii, inconștienți de incendierea casei, sunt în pericolul de a fi arși și de a muri. Așadar Buddha, în compasiunea sa, își imaginează mijloacele de a-i salva.

2. Buddha zise: "Vă voi povesti o altă pildă. O dată, unicul fiu al unui om înstărit părăsi locuința sa și căzu într-o extremă sărăcie.

Eternul și Glorificatul Buddha

Când tatăl plecă în călătorie departe de casă pentru a-și căuta copilul, ei își pierdură reciproc urmele. Tatăl făcu totul pentru a-și putea găsi fiul, dar în zadar.

În acest timp, fiul, ajuns demn de compătimire, rățăcea în apropierea locului unde trăia tatăl său.

Tatăl își recunoscă imediat fiul și trimise servitorii să aducă vagabondul acasă. Dar, fără să realizeze că era casa tatălui său, impresionat de înfățișarea impunătoare a casei și crezând că servitorii își bat joc de el, fiul nu vru să meargă cu ei.

Tatăl trimise din nou servitorii săi, ordonându-le să-i ofere niște bani, dacă ar fi dorit să devină și el la fel un servitor în gospodăria bogatului lor stăpân. Atunci fiul acceptă această ofertă și se întoarse cu servitorii la casa tatălui său și deveni servitor.

Tatăl îi acordă treptat avansarea până când îi încredință funcția de a avea în grijă toate proprietățile și comorile sale; cu toate acestea, fiul nu-și recunoștea încă propriul tată.

Tatăl, satisfăcut de fidelitatea fiului său, când i se apropie sfârșitul vieții, reuni familia și prietenii săi și le zise: "Prietenii, acesta este unicul meu fiu, pe care l-am căutat mulți ani. Începând de-acum, toate posesiunile și comorile mele îi aparțin."

Fiul fu uimit de confesiunea tatălui său și zise: "Nu mi-am găsit numai tatăl, dar toate posesiunile și comorile sale îmi aparțin acum."

Eternul și Glorificatul Buddha

În această pildă, omul înstărit îl reprezintă pe Buddha și fiul rătăcitor este reprezentantul tuturor oamenilor. Compasiunea lui Buddha îmbrățișează pe toți oamenii cu iubirea unui părinte pentru unicul său fiu. În această dragoste, el își imaginează cele mai înțelepte metode pentru a ghida, a învăța și a îmbogăți oamenii cu comoara Iluminării.

3. Așa cum ploaia cade în mod egal asupra vegetației, tot așa și compasiunea lui Buddha se extinde în mod egal asupra tuturor oamenilor. Dar tot așa cum diferitele plante primesc beneficii particulare de la aceeași ploaie, la fel oamenii de naturi diferite și în circumstanțe diferite sunt binecuvântați în mod diferit.

4. Părinții își iubesc copiii, dar iubirea lor este exprimată cu o tandrețe deosebită pentru un copil bolnav.

Compasiunea lui Buddha este egală pentru toți oamenii, dar ea este exprimată cu o grijă deosebită pentru cei care, din cauza ignoranței, poartă poverile mai grele ale necazurilor și ale suferințelor.

Soarele răsare la est și destramă întunericul lumii fără prejudecată sau favoritism către o regiune în special. La fel și compasiunea lui Buddha îi înconjoară pe toți oamenii, încurajându-i în ceea ce e drept și conducându-i împotriva răului; în felul acesta, El

Eternul și Glorificatul Buddha

Îndepărtează întunericul ignoranței și conduce oamenii spre Iluminare.

Buddha este un tată prin compasiunea Sa și o mamă prin bunătatea Sa plină de iubire. În ignoranța și legăturile lor cu dorințele mondene, oamenii acționează adesea cu un zel excesiv. Buddha este la fel de zelos dar, din compasiune pentru toți oamenii. Fără compasiunea lui, ei sunt fără ajutor. Oamenii ar trebui să primească metodele Sale de salvare ca și copii ai lui Buddha.

III

ETERNUL BUDDHA

1. Oamenii obișnuiți cred că Buddha a fost născut prinț și că a învățat calea Iluminării ca un cerșetor. De fapt, Buddha a existat din totdeauna într-o lume care este fără început și fără sfârșit.

În calitate de Buddha Etern, El a cunoscut toate felurile de oameni și a aplicat toate metodele de salvare.

Nu există falsitate în Eternul Dharma, fiindcă Buddha cunoaște toate lucrurile existente în lume, așa cum sunt, și le transmite tuturor oamenilor.

Într-adevăr, este foarte dificil a înțelege cum e lumea cu adevărat, fiindcă deși ea pare reală, nu este, și deși pare iluzorie, nu este. Ignoranții nu pot cunoaște adevărul despre lume.

Numai Buddha cunoaște cu adevărat și cu desăvârșire lumea așa cum este și nu spune niciodată că este adevărată sau iluzorie, bună sau rea. El ne descrie lumea așa cum este.

Ceea ce predică Buddha este următorul lucru: toți oamenii ar trebui să cultive rădăcinile virtuții conform cu natura lor, faptele lor și credințele lor. Această învățătură depășește toată afirmarea și toată negarea acestei lumi.

2. Buddha învață nu numai prin cuvinte, dar de

Eternul și Glorificatul Buddha

asemenea prin viața sa. Cu toate că viața sa este fără sfârșit, pentru a instrui oamenii care aspiră la viața eternă și a le atrage atenția, El folosește mijloacele nașterii și morții.

"În timp ce un anumit medic era plecat de-acasă, copiii lui luară din întâmplare o otravă. Întorcându-se acasă, doctorul își dădu seama de boala lor și pregăti un antidot. Unii dintre copiii săi, care nu erau grav otrăviți, acceptară medicamentul și se vindecară, dar alții erau atât de grav afectați încât refuzară să ia medicamentul.

Medicul, împins de iubirea sa părintească, hotărî ca, printr-un șiretlic, să-i vindece. El le spuse copiilor: "Eu trebuie să merg departe într-o călătorie; sunt bătrân și pot muri de la o zi la alta. Dacă aș fi cu voi, aș putea avea grijă de voi dar, dacă ar trebui să mor, vă veți îmbolnăvi mai mult. Dacă auziți că am murit, vă implor să luați acest antidot și să vă vindecați de această subtilă otravă." Plecă apoi în lunga sa călătorie. După un anumit timp, trimise un mesager la copiii săi pentru a-i informa despre moartea sa.

Copiii, primind mesajul, fură profund afectați de gândul morții tatălui lor și își dădură seama că în viitor nu vor mai avea favoarea grijii sale binevoitoare. Amintindu-și ultima sa rugămintă și cu un sentiment de neputință și durere, ei luară medicamentul și se vindecară.

Eternul și Glorificatul Buddha

Viclenia acestui tată medic nu trebuie condamnată; Buddha este ca acest tată. El folosește la fel ficțiunea vieții și a morții pentru a salva oamenii care sunt sclavii propriilor lor dorințe.

MANIFESTAREA LUI BUDDHA ȘI VIRTUȚILE SALE

I

CELE TREI ASPECTE ALE LUI BUDDHA

1. Nu căutați să cunoașteți pe Buddha prin înfățișarea sa sau prin însușirile sale; căci nici înfățișarea, nici însușirile nu sunt adevăratul Buddha. Adevăratul Buddha este Iluminarea însăși. Metoda veritabilă de a cunoaște pe Buddha este de a înțelege Iluminarea.

Dacă cineva vede o excelentă reprezentare a lui Buddha și atunci crede că îl cunoaște pe Buddha, el face greșeala unui ignorant, deoarece veritabilul Buddha nu poate fi încorporat într-o înfățișare și nu poate fi văzut de ochii umani. Nimeni nu-l poate cunoaște pe Buddha printr-o descriere perfectă de însușiri. Nu este posibilă o descriere a însușirilor sale cu cuvinte omenești.

Cu toate că vorbim despre înfățișarea sa, Eternul Buddha nu are aspect definit, dar poate să se manifeste sub toate formele. Deși descriem însușirile sale, Eternul Buddha nu are însușiri definite, dar se poate manifesta prin toate însușirile perfecte.

Astfel, dacă cineva vede distinct forma lui Buddha sau dacă sesizează clar caracteristicile sale și cu toate

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

acestea nu se leagă nici de înfățișarea sa, nici de caracteristicile sale, acela are capacitatea de a-l vedea și de a-l cunoaște pe Buddha.

2. Corpul lui Buddha este Iluminarea însăși. Fiind fără formă și fără substanță, el a existat din totdeauna și va exista veșnic. Nu este un corp fizic, care trebuie hrănit cu alimente. Este un corp nemuritor a cărui substanță este Înțelepciunea. Așadar, Buddha n-are nici teamă, nici neliniște; el este veșnic imuabil.

Deci, Buddha nu va dispărea atât timp cât există Iluminarea. Iluminarea apare ca lumină a înțelepciunii care trezește oamenii într-o nouă viață și care le provoacă renașterea în lumea lui Buddha.

Cei ce înțeleg aceasta devin copiii lui Buddha; ei continuă Dharma Sa, ei onorează Învățăturile Sale și le transmit posterității. Nimic nu poate fi mai miraculos decât puterea lui Buddha.

3. Buddha posedă un triplu corp. Există un aspect al Esenței sau Dharmakaya; există aspectul Desăvârșirilor spirituale sau Sambhoga-kaya și aspectul Manifestărilor sale Nirmana-kaya.

Dharma-kaya este substanța lui Dharma, adică substanța Adevărului însuși. Ca aspect al Esenței, Buddha nu are nici aspect, nici culoare; El vine de niciunde și se duce nicăieri. Asemenea cerului albastru,

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

El acoperă complet toate lucrurile și fiindcă este întruchiparea tuturor lucrurilor, Lui nu-i lipsește nimic.

El nu există pentru că oamenii gândesc că El există; nici nu dispăre, dacă oamenii îl uită. El nu este supus nici unei obligații particulare să apară atunci când oamenii sunt fericiți și în siguranță și nici nu este necesar ca El să dispară atunci când oamenii sunt neatenți și trândavi. Buddha depășește orice direcție imaginabilă a gândirii umane.

Sub acest aspect, corpul lui Buddha umple fiecare colț al Universului; se extinde pretutindeni, El există veșnic indiferent dacă oamenii cred sau se îndoiesc de existența Lui.

4. Sambhoga-kaya semnifică natura lui Buddha, care este fuziunea compasiunii și a înțelepciunii, o idee fără formă, care se manifestă prin simbolurile nașterii și ale morții, ale emiterii Marilor Legăminte, ale practicilor și ale revelației Numelui Său sacru, cu scopul de a conduce toți oamenii la salvare.

Astfel, Marea Compasiune este Esența corpului Său și în spiritul Său, Buddha întrebuițează toate procedeele pentru a-i pune în libertate pe toți cei care sunt pregătiți pentru Eliberare. Asemenea focului ce, o dată aprins, nu se stinge până la epuizarea combustibilului, tot așa și compasiunea lui Buddha nu va ezita niciodată până la epuizarea tuturor pasiunilor pământești. Așa cum vântul spulberă pulberea, la fel

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

compasiunea lui Buddha în corpul Său împrăștie pulberea suferințelor umane.

Nirmana-kaya semnifică, în scopul de a completa mântuirea oferită de Sambhoga-kaya, că Buddha a apărut în lume sub aspecte corporale și a arătat oamenilor, conform naturii și capacității lor, aspectele nașterii, ale renunțării la lumea aceasta și dobândirea Iluminării. Cu scopul de a conduce oamenii, Buddha folosește în Corpul său toate mijloacele, ca: boala și moartea.

Aspectul lui Buddha este la origine exclusiv Dharmakaya, dar cum natura oamenilor variază, aspectul lui Buddha este diferit. Deși înfățișarea lui variază conform diferitelor dorințe, acțiuni și abilități ale oamenilor, El nu se ocupă decât cu Adevărul Dharmei.

Cu toate că Buddha are un triplu corp, spiritul și scopul Său este unic - de a salva toți oamenii.

Deși în toate împrejurările Buddha este prezent în toată puritatea Sa, această manifestare nu este Buddha fiindcă Buddha nu este un aspect. Starea lui Buddha umple totul; corpul Său devine Iluminare și, ca Iluminare, El apare tuturor celor ce sunt capabili de a percepe Adevărul.

II

APARIȚIA LUI BUDDHA

1. Este rar ca un Buddha să apară în lume. Atunci când un Buddha apare, El dobândește Iluminarea, introduce Dharma, rupe năvodul îndoielii, îndeapărtează atracția dorințelor și rădăcinile sale, astupă izvorul răului; atunci, absolut fără obstacole, El străbate lumea cum dorește. Nu există nimic mai măreț decât a cinsti pe Buddha.

Buddha apare în lumea suferințelor fiindcă El nu poate abandona ființele suferinde; singurul Său scop este de a răspândi Dharma și de a binecuvânta toți oamenii prin Adevărul Său.

Este foarte dificil de a prezenta Dharma într-o lume plină de nedreptăți și de valori false, o lume care luptă în zadar cu dorințe nesățioase și cu necazuri. Buddha face față acestor dificultăți datorită Marii Sale Iubiri și a Marii Sale Compasiuni.

2. Buddha este un bun prieten pentru toți în această lume. Dacă Buddha întâlnește un om suferind de povara grea a pasiunilor pământești, El simte compasiune și împarte povara sa. Dacă El întâlnește un om care suferă de amăgire, El îi va alunga amăgirea cu ajutorul luminii pure a Înțelepciunii.

Așa cum un vițel apreciază viața alături de mama

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

lui, la fel cei care au ascultat învățăturile lui Buddha nu mai doresc să-l părăsească pentru că învățăturile Sale le aduc fericirea.

3. Atunci când luna merge la culcare, oamenii spun că luna a dispărut și când luna răsare, ei spun că luna a apărut. Dar, de fapt, luna nici nu vine, nici nu pleacă, însă strălucește pe cer fără a se schimba. Buddha este exact ca luna; El nici nu apare, nici nu dispare. El dă impresia de a face astfel din dragoste pentru oameni, ca să-i poată învăța.

Oamenii numesc lună plină, o fază a lunii și semilună, o altă fază; dar, în realitate, luna este întotdeauna perfect rotundă și ea nici nu crește nici nu descrește. Buddha este exact ca luna. În ochii oamenilor, Buddha pare a se schimba dar, în realitate, Buddha rămâne neschimbat.

Luna apare pretutindeni deasupra unui oraș populat, a unui sat adormit, a unui munte, a unui fluviu, este vizibilă în adâncimile unui lac, într-un ulcior cu apă, într-o picătură de rouă ce atârna pe-o frunză.

Dacă omul merge în sute de locuri, luna merge cu el. Oamenilor li se pare că luna se schimbă, dar luna nu se schimbă. Buddha este ca luna, urmând oamenii acestei lumi în toate împrejurările schimbătoare, se manifestă sub înfățișări diverse, dar în Esența Sa, El nu se schimbă.

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

4. Faptul că Buddha apare sau dispare poate fi explicat prin cauzalitate: când cauzele și condițiile sunt propice, Buddha apare; când cauzele și condițiile nu sunt propice, Buddha pare a dispărea din lume.

Fie că Buddha apare sau dispare, starea lui rămâne întotdeauna aceeași. Cunoscând acest principiu, trebuie să ne ținem pe calea Iluminării pentru a ajunge la deplina înțelepciune fără a fi tulburați de schimbările aparente în aspectul lui Buddha, în condiția lumii sau în fluctuația gândirii umane.

A fost explicat că Buddha nu este un corp fizic, dar că este Iluminare. Corpul poate fi închipuit ca un receptacol; atunci, dacă acest receptacol este umplut de Iluminare, el poate fi numit Buddha. De aceea, dacă cineva este legat corpului fizic al lui Buddha și dacă plânge dispariția Sa, el va fi incapabil de a vedea pe Adevăratul Buddha.

În realitate, natura adevărată a tuturor lucrurilor transcende discriminările de apariție și de dispariție, de a merge și de a veni, de bine și de rău. Toate lucrurile sunt perfect omogene și fără substanță.

Astfel de discriminări sunt cauzate de judecățile eronate ale celor care văd aceste fenomene. Adevărata înfățișare a lui Buddha nu apare și nici nu dispare.

III

VIRTUȚIILE LUI BUDDHA

1. Buddha câștigă respectul lumii din cauza a cinci virtuți: conduită superioară, punct de vedere superior, înțelepciune desăvârșită, capacitate superioară de a predica și puterea de a conduce oamenii să practice Învățătura Sa.

În plus, alte opt virtuți permit lui Buddha să acorde binefaceri și fericire oamenilor: aduce beneficii imediate în lume prin practica Învățăturii Sale; judecă în mod corect binele și răul, adevărul și greșeala; conduce oamenii la Iluminare, învățându-i adevăratul drum; conduce toți oamenii prin mijloace adecvate; evită orgoliul și lăudăroșenia; face ceea ce a spus și spune, ceea ce a făcut și astfel împlinește legămintele inimii sale pline de Compasiune.

Prin practica meditației, Buddha păstrează un spirit calm și netulburat, radiind de iubire, de compasiune, de bucurie și de stăpânire de sine. El acționează în același fel față de toți oamenii, purificându-le cugetul și acordându-le fericirea într-o perfectă gândire unitară.

2. Buddha este și tată și mamă pentru toți oamenii acestei lumi. În timpul celor șaisprezece luni de după nașterea unui copil, părinții trebuie să-i vorbească folosind cuvinte copilărești; apoi treptat ei îl învață a

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

vorbi ca adulții. Întocmai părinților, Buddha poartă la început grija oamenilor, apoi îi lasă să-și poarte ei înșiși de grijă; El le aduce la început lucruri care să le satisfacă dorințele și apoi îi conduce la un adăpost liniștit și sigur.

Ceea ce Buddha predică în limbajul său, oamenii primesc și asimilează în propriile lor limbi ca și cum le-ar fi fost în mod exclusiv destinat.

Starea de spirit a lui Buddha întrece gândirea umană; ea nu poate fi înțeleasă prin cuvinte; ea se poate numai sugera prin pilde.

Fluviul Gange este răscolit de mersul cailor și al elefanților și tulburat de mișcările peștilor și al țestoaselor; dar fluviul curge limpede și netulburat de aceste nimicuri. Buddha este ca marele fluviu.

Peștii și broaștele altor învățători înoată printre adâncimile sale și împing contra curentului său, dar în zadar. Dharma lui Buddha curge limpede și netulburat.

3. Înțelepciunea desăvârșită a lui Buddha se apără de extremele prejudecăților și păstrează o moderație care este mai presus de orice descriere. Atotștiutor, Buddha cunoaște gândurile și sentimentele tuturor oamenilor și realizează într-o clipă orice lucru în această lume.

Așa cum stelele cerului sunt reflectate în marea liniștită, la fel gândurile și sentimentele oamenilor

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

precum și toate împrejurările sunt reflectate în profunzimile Înțelepciunii lui Buddha. De aceea Buddha este numit "Iluminatul Perfect", "Atotștiutorul."

Înțelepciunea lui Buddha reîmprospătează cugetele aride ale oamenilor, îi luminează și îi învață semnificația acestei lumi, cauzele și efectele sale, aparițiile și disparițiile sale. De fapt, fără ajutorul lui Buddha, care aspect al lumii ar fi înțeles de oameni?

4. Buddha nu apare întotdeauna ca un Buddha. El apare ca o încarnare a răului, ca o femeie, ca un zeu, ca un Rege sau ca un om de stat; El apare într-un bordel sau într-o casă de joc.

În cazul unei epidemii, El apare ca un medic și în război El predică răbdarea și compasiunea pentru cei ce suferă. Pentru cei ce gândesc că aceste lucruri sunt eterne, El predică efemeritatea și incertitudinea. Celor îngâmfați și egoiști le propovăduie umilința și sacrificiul de sine. Celor încâlciți în pânza plăcerilor mondene, le dezvăluie mizeria lumii.

Menirea lui Buddha este de a manifesta în toate lucrurile și în toate ocaziile pura esență a lui Dharmakaya (natura absolută a lui Buddha); astfel dragostea și compasiunea lui Buddha emană din acest Dharma-kaya într-o viață fără sfârșit și într-o lumină fără margini, aducând dezrobirea umanității.

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

5. Lumea este ca o casă în flăcări, care este fără întrerupere distrusă și reconstruită. Oamenii, confuzi din cauza obscurității ignoranței, își pierd cugetul în mânie, nesatisfacție, gelozie, prejudecăți și pasiuni pământești. Ei sunt asemenea copiilor care au nevoie de-o mamă; oricine trebuie să se sprijine pe iubirea lui Buddha.

Buddha este un tată pentru toți în această lume; toate ființele umane sunt copiii lui Buddha; Buddha este cel mai sfânt dintre toți sfinții. Lumea este consumată de decrepitudine și moarte; suferința este omniprezentă, dar oamenii, acaparați de zadarnicile căutări de plăceri pământești, nu sunt destul de înțelepți pentru a realiza aceasta.

Buddha a văzut că palatul plăcerii era în realitate o casă în flăcări; astfel, El a evadat și a găsit refugiul și pacea în liniștita pădure; acolo, în solitudine și liniște, marea inimă a compasiunii îi veni și El a învățat să spună: "Această lume schimbătoare și suferindă îmi aparține; acești ignoranți, acești nechibzuiți sunt copiii mei; eu sunt singurul care pot să-i salvez de deziluziile și mizeriile lor."

Cum Buddha este marele suveran al Dharmei, El poate propovădui oamenilor așa cum dorește; astfel Buddha apare în lume pentru a binecuvânta oamenii. Cu scopul de a-i salva de suferințe, El le propovăduie Dharma, dar urechile oamenilor sunt amorțite de lăcomie și sunt neatenți.

Dar cei ce ascultă Învățăturile Sale sunt eliberați

Manifestarea lui Buddha și Virtuțile Sale

de iluzii și de mizeriile vieții. El a zis: "Oamenii nu pot fi salvați sprijinindu-se pe propria lor înțelepciune, ci cu credință ei trebuie să pătrundă învățătura mea." Așadar, va trebui ascultată și pusă în practică Învățătura lui Buddha.